

fordi jeg hner disse Pengepunge paa nogen-
sommelst Maade. Jeg tror, at de Penge
have været meget vel anvendte, men det fore-
kommer mig urimeligt, at man ikke skulde
overføre de Principer, vi have anvendt der,
paa Statens øvrige Jernbaner. — Der er
en anden Sætning, man ligeledes oftere hører,
og man har ogsaa hørt den fremføre med
Hensyn til Slagelse—Næstvedbanen. Det er
den, at naar en Bane bygges paa en Egn,
hvor den forventes at kunne betale sig, skal
man tage et mindre Bidrag af Egnen, end
hvor det Modsatte forventes. Det har ogsaa
altid forekommet mig et ganske mærkeligt
Princip; man ser dets Mærkelighed bedst i
det Dieblit, man gaar i modsat Retning.
Naar nu nemlig Banen ikke kan betale sig,
burde jo nemlig Tilskudet fra Egnen stige
mere og mere, og herigjennem vil man da
til Slutning komme til den besynderlige
Konsekvens, at de Egne, hvor Trafikken
betaler sig godt, altsaa i Reglen de bedre
stillede Egne, vilde komme til at give et
overordentlig lille Tilskud, men efterhaanden
som Egnene blive magrere og magrere, efter-
haanden som Trafikken betaler sig mindre godt,
skulde der da kræves større Tilskud. Det
forekommer mig i sine Konsekvenser at blive
meget urimeligt, om man end naturligvis
ved en Maximalansættelse kan hjælpe Noget
derpaa og give det visse Begrændsninger.
Vil man have — og jeg tror, man bør søge
at faae det — et Princip, som een Gang for
alle kan gjøre Ende paa disse evigt sig gjen-
tagende Forhandlinger om enhver Stump
Jernbane, vi skal have her i Landet, mener
jeg, man maa søge et Medium for Fast-
sættelsen af Tilskudene, som virkelig rammer
Egnen hos Beboerne, og jeg ser ikke rettere,
end at det eneste Medium, som utvivlsomt
hører sig efter denne Egne, er Værdien af den
Jord, hvorpaa Baneanlægget hviler. Derom
vare ogsaa alle de 15 Medlemmer enige, som
i 1876—77 sad i Jernbaneudvalget og drøf-
tede Spørgsmaalet om Jernbanerne her i
Landet, og vi fik dengang ogsaa Tilslutning
i saa Henseende fra den daværende Inden-
rigsminister, som hjalp os med at give denne
Tanke en hensigtsmæssig Form, der tildels
gaar igjen ved det Vædringsforslag, jeg har
tilladt mig at stille til det næste Forslag, her
foreligger. Jeg tror ogsaa, at dersom man
fulgte det Princip at knytte det Tilskud, som
Egnen skulde give, paa en eller anden Maade
til Expropriationen, vilde man komme til det
for alle Egne Retferdige, ligesom man ogsaa
efter min Formening derved vilde komme
bort fra det Princip, man ellers maa følge,
nemlig en vis Frivillighed i Tilskudene,
hvorefter man gjør Anlægget afhængigt af, om

Tilskudene tilbydes eller ikke og derved und-
gaar en Mængde Forhandlinger, en Mængde
Beskjæmpelser af Modstanden mod et saadant
Anlæg og de Stridigheder, der altid opstaa
mellem Kommunerne i saa Henseende, Noget,
hvorpaa vistnok de Herrer fra Fyn og Syl-
land kjende en Del flere Exempler end jeg.
Jeg henstiller disse Bemærkninger til det
ærede Things velvillige Overveelse, naar
den endelige Beslutning skal tages om Thin-
gets Stilling til den nu foreliggende Sag.

Schiøtz: Jeg skal fatte mig i al Kort-
hed. Jeg maa udtale mig for den Retning,
der indeholdes i Regjeringens Forslag.
Inden jeg kommer nærmere ind derpaa, vil
jeg dog gjøre den Bemærkning, at Lovfor-
slaget formentlig har en ikke ringe Mangel,
saaledes som det er kommet fra det andet
Thing, navnlig naar det sammenlignes med
det Forslag om en Bane fra Slagelse til
Næstved, som kom fra Landstthinget her ind
i Salen; det er da ogsaa et Punkt, som er
blevet paataalt og paaantet af flere fore-
gaaende Talere, nemlig Tilskudet. Jeg kan
ikke se, at Retferdighedsforelsen kan tillade
at paalægge denne Egn et Tilskud, medens
en anden Egn gaar fri derfor. Det kan jeg
særlig ikke forstaa, naar man ser hen paa
Himmerland og paa den store Udstrækning,
det har, og den ikke ringe Betydning det
har som kvægopdrættende Land; jeg stønner
nemlig ikke rettere, end at naar en Bane
kommer gjennem Himmerland, hvilken Ret-
ning den end faar, kan den ikke betragtes
som en ren Lokalbane men maa i Birteligh-
heden betragtes som en Hovedbane, der brin-
ger store og vel stillede Egne i Forbindelse
med det store Marked gjennem den forbedrede
Trafik. Altsaa, det er Noget, jeg for det
Første maa holde paa, at Tilskudet enten
bortfalder for Himmerlandsbanens Vedkom-
mende eller ogsaa ligeledes paalægges for
den af mig tidligere omtalte Banes Vedkom-
mende. Thi jeg kan ikke se nogen Grund
til at behandle Sjælland og Jylland paa
forskjellige Maade. Jeg kan tillige, som jeg
sagde, ikke se, at denne Bane mere end den
anden fortjener Navn af Lokalbane. Siden
jeg er kommen ind paa dette Punkt om Ba-
nen som Lokalbane eller ikke, vil jeg tilføie,
at efter den Betydning, jeg her har tillagt
Banen, maa jeg ogsaa være af den Mening,
at Banen bør bygges som en sædvanlig bred-
sporet Bane. Jeg har aldrig kunnet forstaa
den Tilbøielighed, der har været ved visse
Baners Bygning, til at bygge dem som lette
Baner. Det har, som et æret Medlem
nævnte, for Banen Randers-Hadsund vist sig,
hvilke Ulemper der har været forbundet der-